

בס"ד. משיחת ליל ב' אייר ה'ש"ת.

א. פותחין בדבר מלכות — כפירוש כ"ק מו"ח אדמו"ר —
 "מיטן רבינס אַ וואָרט":

במאמר דחג הפסח, ד"ה בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים², מבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר הטעם שביציאת מצרים נקראו ישראל בשם "צבאות ה'", כיון שהיו אז במדרגת "צבא", שעבודתם היא (לא רק עבודת עבד, אלא) באופן שעומדים על משמרתם מתוך מסירת נפש (משא"כ העבד, שאף שעובד עבודתו ביגיעה רבה, אין זה באופן של מס'נ), ש"שמרו להיות מצויינים³ שלא שינו שמם ולשונם ולבושם⁴, ועמדו על משמרתם בתכלית החזק⁵.

ושאל אצלי א' (ע"י מכתב), שלכאורה, יש סתירה בענין זה במדרשי חז"ל — שהמאמר ש"לא שינו שמם ולשונם ולבושם" הוא בסתירה להמאמר ש"הללו עובדי ע"ז והללו כו"?

בפשטות יש לומר שאין הכוונה לע"ז ממש, כי אם, לענין השיתוף, שביצי"מ (קודם מ"ת) ה"י להם דין של בני-נח שאינם מוזהרים על השיתוף (כמ"ש בשהמ"צ להצ"צ מצות אחדות ה'). אבל, בפנימיות הענינים אין זה תירוץ מספיק, כי, לא מסתבר שהכתוב ישבחם בתואר צבא שעומדים על משמרתם במסירת נפש על אמונת ה', בה בשעה שיש אצלם ענין של שיתוף.

ועכצ"ל שבודאי היתה להם אמונה שלימה, וראי' מוכחת, "שלא אמרו היאך נצא למדבר בלא צדה, אלא האמינו והלכו"⁶, אלא, שמצד הסט"א נפלו להם מחשבות זרות נגד האמונה בה', כמבואר בתניא⁷, אבל אין זה מחליש ח"ו את תוקף האמונה שמצד עצם נשמתם.

(6) ראה זח"ב קע, רע"ב. מכילתא בשלח יד, כח. יל"ר שם, כז.

(7) דרמ"צ נט, סע"ב ואילך. וראה לקו"ש חכ"א ע' 41 הערה 36. וש"נ.

(8) פרש"י בא יב, לט. וראה פרש"י האזינו לב, יו"ד.

(9) ספכ"ט (לח, א).

(1) שיחת ל"ג בעומר תש"ח (לקו"ד ח"ג תקיד, א. סה"ש תש"ח ע' 224. וש"נ).

(2) קונטרס חה"פ שנה זו (סה"מ תש"י ע' 171 ואילך).

(3) נוסח הגש"פ.

(4) ראה מכילתא בא יב, ו. פס"ז וארא ו, ו. ועוד.

(5) סד"ה הנ"ל (סה"מ שם ע' 176).

— פעם נכנס יהודי לאדמו"ר הצ"צ והתאונן על זה שנופלים במחשבתו ספיקות באמונה. ושאל הצ"צ: ומה איכפת לך? והשיב: "רבי, איך בין דאָך אַ איד"! נענה הצ"צ ואמר לו: "איז דאָך גוט"... ובדוגמא כזאת הי' מעמדם ומצבם של בני ישראל ביצי"מ.

*

ב. בשיחת ל"ג בעומר תש"א (שנדפסה בקונטרס ל"ג בעומר השתא¹⁰) איתא של"ג בעומר הוא בספירת התפארת, תפארת שבתפארת, ופירוש הדברים¹¹, שנוסף על הסדר דספה"ע מלמעלה למטה, מחסד שבחסד עד מלכות שבמלכות, שע"פ סדר זה נמצא שב' אייר (יום זה) הוא תפארת שבתפארת ול"ג בעומר הוא הוד שבהוד, ישנו גם סדר מלמטה למעלה, ממלכות שבמלכות עד חסד שבחסד, וע"פ סדר זה נמצא שב' אייר (יום זה) הוא הוד שבהוד, ול"ג בעומר הוא תפארת שבתפארת.

ויש לפרש הענין בקצרה:

כוונת העבודה מלמעלה למטה היא כדי שעי"ז תהי' עליית המטה, ולכן, בעבודה מלמעלה למטה גנוזה כוונת העלי' מלמטה למעלה. ועד"ז בנוגע לספה"ע, שלהיותה לאחרי ובהמשך ליצי"מ שקשור עם עבודת הצדיקים מלמעלה למטה (דלא כאלול ותשרי שענינם עבודת בעלי-תשובה, מלמטה למעלה)¹², ה"ה גם באופן דמלמעלה למטה, ובזה גנוזה כוונת העלי' מלמטה למעלה.

ולכן, הסדר דספירת העומר בגלוי ובפירסום הוא מלמעלה למטה, ובזה גנוז הסדר דמלמטה למעלה באופן מקיף¹³.

ובפרטיות יותר — בנוגע לתפארת והוד:

תפארת והוד שייכים זל"ז, כי, שניהם שייכים ליופי¹⁴, וגם, ידוע¹⁵ שתפארת שבעליון נעשה כתר לתחתון, ובנדו"ד, כשהעליון מתבונן בהיופי (תפארת שבתפארת) שיהי' ע"י התחתון, ה"ז פועל שירצה לירד

(13) ראה הנסמן (בהערה 1) בשיחה שבקונטרס הנ"ל שהסדר דמלמטה למעלה שייך למקיפים.

(14) ראה אגרות-קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ב ע' שא.

(15) עיין לקו"ת שה"ש מז, ד. נא, א.

(10) סה"מ תשי"ז ע' 212. ולאח"ז בסה"ש תש"א ע' 116.

(11) ראה בהשיחה שם הערה 1. וש"נ.

(12) ראה אוה"ת בא ד"ה החודש (ע' רנו ואילך). ובכ"מ.

לתחתון אף שעדיין אינו שייך אליו, ואז נמשך בהתחתון (בהוד שבהוד, כמבואר בסידור שער הל"ג בעומר¹⁶).

ולכן: בפועל ובגלוי הסדר הוא שהעליון יורד לתחתון, תפארת שבתפארת ואח"כ הוד שבהוד, אבל מצד הכוונה שגנוזה בהירידה למטה, היופי שיהי' ע"י התחתון, הסדר הוא הוד שבהוד (הירידה למטה) ואח"כ תפארת שבתפארת (שע"י הירידה למטה נעשה שלימות היופי)¹⁷.

ג. בסידור תורה אור נדפס על יום התשעה ועשרים לעומר: "הוד שבחסד", וכ"ק מו"ח אדמו"ר תיקן וכתב בהסידור שלו: "חסד שבהוד". וע"פ הידוע¹⁸ שכל דבר בעולם הוא בהשגחה פרטית, ובפרט ענין של תומ"צ — יש לומר:

נשיא ישראל, בזמן הגלות, ובפרט בעקבתא דמשיחא, צריך לכתוב (ע"ד המבואר בלקו"ת פ' מסעי¹⁹ בפירוש הכתוב²⁰ "ויכתוב משה") החסד שבהוד²¹.

*

ד. בנוגע לנוסח הפדיון שנותנים לכ"ק אדמו"ר — אילו יישר חילי, הייתי מבטל הנוסח שכותבים "ממקור הרחמים כו' ע"ד מכניסי רחמים כמבואר בתשובת מהרי"ב ז"ל", כי:

(א) "ע"ד מכניסי רחמים כמבואר בתשובת מהרי"ב ז"ל" — הוא ביאור ההיתר על נתינת פדיון לרבי (שלכאורה ה"ז ענין של ממוצע), ע"פ המבואר בתשובת מהרי"ב ז"ל²² בנוגע לאמירת "מכניסי רחמים", ובמילא, אין זה נוגע ושייך לנוסח הפדיון שענינו בקשת רחמים ("אנא לעורר רחמים רבים"), ולא ביאור ההיתר על זה.

(ב) ובנוגע להנוסח "ממקור הרחמים" — אין צורך ליתן לרבי "כתובת" מהיכן לעורר רחמים, הוא יודע בעצמו מהיכן לעורר רחמים... ואולי רצונו לעורר רחמים ממדריגה נעלית יותר מאשר "מקור הרחמים".

(19) צא, סע"א ואילך.

(20) מסעי לג, ב.

(21) לשלימות הענין — ראה גם שיחת

פסח שני ס"ב ואילך (לקמן ע' 47).

(22) סימן ערה.

(16) דש, א ואילך.

(17) ראה גם שיחת ל"ג בעומר ס"ו (לקמן

ע' 59).

(18) ראה כתר שם טוב (הוצאת תשנ"ט)

בהוספות סקע"ט ואילך. וש"נ.

כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' אמנם כותב נוסח זה²³, אבל, זוהי הנהגה שלו, ואין זה ראי' שגם אנו — שלא מבינים בענינים של רבי ("רבי'סקע זאָכן") — צריכים לכתוב כן.

— לפני ימים אחדים נכנס אלי אברך, וסיפר, מתוך התפעלות, שפעם אמר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר שעי"ז שיהי' מקושר אליו יהי' מקושר (על ידו) אל מי שהוא (הרבי עצמו) מקושר...

בהיותו בהתפעלות, לא רציתי לקררו, אבל, לאמיתו של דבר, אין זה נוגע לנו (למי הוא — הרבי — מקושר), אנו מקושרים אליו, ובשבילנו אין למעלה מזה ("העכער פון דעם איז פאַר אונדז ניטאָ").

דוגמא לדבר: על אבר בגוף האדם שייך לומר ששואב חיותו מהכבד, מהלב (שלמעלה מהכבד), ועד מהמוח (שלמעלה גם מהלב), אבל אין מקום לומר ולחשוב ע"ד שאיבת חיות ממוח של אדם אחר. אבר חי שרוצה בחיותו ואינו רוצה להיות אבר המדולדל ח"ו, חייב לקבל חיות מהמוח שלו. ועד"ז בנוגע להתקשרות להרבי, שהוא הראש (מוח) והכתר של דורנו זה.

*

ה. קבלת ההשפעות מנשיא הדור קשורה גם עם חיוב הפרעון, כמו לוח שמתחייב לפרוע ההלוואה להמלוה. וחיוב הפרעון אינו באופן שמשלם החוב ונפטר ("אָפּגעצאָלט און פטור געוואָרן"), אלא, שע"י פרעון החוב נותנים לו עוד בהקפה²⁴, ועד"ז כנמשל, שנותנים לו עוד כחות, ומתחייב לפרוע אותם, וכן הלאה.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א פנה אל תלמידי התמימים, ואמר:)

כאו"א מכס צריך לידע שנתחייב לפרוע לכ"ק מו"ח אדמו"ר עם הכחות העצמיים שלו, בחינת חי' יחידה.

ובהקדמה:

ישנו צד השהו בכל ההשפעות שמשפיע כ"ק מו"ח אדמו"ר — אמירת דא"ח, תשובות על שאלות וכו', ועד לתמיכה כספית וכדומה — שבכל הענינים כולם באה ההשפעה מהכחות העצמיים שלו, חי' יחידה. — שאלו²⁵ אצלי במה התבטאה מעלתו של הרבי לגבי שאר גדולי

(23) ראה אגרות-קודש שלו ח"י ע' תלב. תש"ט (סה"מ תש"ט ע' 216 ואילך). (24) ע"ד המבואר בקונטרס ח"י אלול (25) קטע זה נדפס בלקו"ש ח"ב ע' 508-9. מהורש"ב ח"ד ע' קמה.

ישראל? ועניתי: לכל אחד מן הגדולים הי' ענין מיוחד שבו עסק ובו היתה גדולתו, ואילו הרבי עסק בכל הענינים, מהענינים הנעלים ביותר, ועד לענינים הפשוטים ביותר (ובלשון חז"ל²⁶ "דבר גדול מעשה מרכבה דבר קטן הוויות דאביי ורבא"), מגילוי רזין דרזין של תורת החסידות, ועד להנחת תפילין, שמירת שבת וכו', ואפילו בענינים גשמיים, כתמיכה כספית, ולכל הענינים כולם הי' מסור ונתון בכל עצמותו, בהחי' יחידה שלו²⁷.

[שאלה זו שאלו שני בחורים (שיש להם סמיכה...), ובשמעם המענה, הוציאו מכיסם פנקס ורשמו המענה, באמרם: עכשיו יודעים אנו מהו הרבי. — ייש להם את הרבי על הנייר"...] —

אמנם, הצד השובה שכל ההשפעות הם מבחינת חי' יחידה הוא מצד המשפיע, אבל בנוגע להשפעה עצמה, וגם בנוגע להמקבלים, ישנם חילוקי דרגות.

ובענין זה יש מעלה מיוחדת אצל התלמידים — שהם מקבלים את החי' יחידה של הרבי, ולכן, נתחייבו גם לפרוע בהחי' יחידה שלהם.

ואף שאי-אפשר לדמות הפרעון בהחי' יחידה שלהם לחי' יחידה של כ"ק אדמו"ר, הי' ע"ד המבואר בדא"ח²⁸ בענין "בכל מאדך"²⁹, שעם היותו "מאד שלך", ממשיכים עי"ז מאד האמיתית, בלי גבול בעצם.

ו. פרעון החוב בהחי' יחידה מתבטא בתנועה של יציאה מההגבלות — הן ההגבלות שלו ("אָרויסגיין פון די אייגענע הגבלות"), והן (ועאכו"כ) ההגבלות דעניני העולם.

בודאי יש לכאור"א ענינים פרטיים שתובעים מאתו, אבל, ישנו גם ענין כללי השייך לכל התלמידים — שצריכים להיות באופן של הבדלה מעניני העולם, "ונפלינו אני ועמך"³⁰, היינו, שכל תלמיד ותלמיד בעת לכתו ברחוב צריך להיות ניכר עליו שהוא שונה ("עפעס אַנדערש") מהעולם.

— בעת בוא כ"ק מו"ח אדמו"ר לארה"ב היו טענות נגדו (לא על עצם הלימוד, כי אם) על העדר הסדר ומשטר ע"פ מנהג העולם שבהנהגת הישיבה. זוהי הנהגה פראית ("אָ ווילדע הנהגה") — טענו נגדו —

(28) ראה תו"א מקץ לט, ג ואילך. דרמ"צ

קכב, ב ואילך.

(29) ואתחנן ו, ה.

(30) תשא לג, טז. וראה סה"ש תש"ה ס"ע

72 ואילך.

(26) סוכה כח, א.

(27) ראה גם ב"פתח דבר" לקונטרס יב"ג

תמוז שנה זו (סה"מ תש"י ע' 254. לקמן ע'

117 ואילך. וש"נ).

שמפחיתה ומוזילה ("עס מאַכט ביליג") את ערכה של הסביבה כולה. יהודי אחד — ירא שמים דוקא — כתב לכ"ק מו"ח אדמו"ר שהלימוד בישיבה כשלעצמו טוב הוא, שילמדו אפילו עשרים שעות ביממה, אבל הלימוד צ"ל באופן של סדר, ומה צריכים להתנועע ("שאַקלען זיך") ולצעוק בעת הלימוד, ולמה לא יקבעו הסדר הנהוג בעולם שכאשר תלמיד א' רוצה לשאול שאלה צריך להורות באצבעו תחילה, וכיו"ב. אבל האמת היא, כאמור, שצ"ל באופן של הבדלה מהעולם, למעלה מהגבלה.

ז. ונתנית-כח מיוחדת ביום זה — ב' אייר:

כ"ק מו"ח אדמו"ר בחר את יום ב' אייר, תפארת שבתפארת, ליום התחלת כתיבת הספר תורה לקבלת פני משיח צדקנו³¹.

— יש גם מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר מיום ב' אייר תש"ב בענין כתיבת ספר תורה, שאתן אותו כדי להעתיק ולפרסם³². —

וע"פ הידוע³³ שלכאו"א מישראל יש אות בספר תורה, כמרומו בר"ת ד"ישראל", "יש ששים ריבוא אותיות לתורה"³⁴, הרי, יום ב' אייר, יום התחלת כתיבת הס"ת, הוא ע"ד יום הולדתו, ובמילא גם התחלת עבודתו, של כאו"א מישראל.

ח. ובנוגע לפועל — שהרי אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' העיקר העבודה בפועל — הצעתי שכאו"א יקבל על עצמו ב' דברים:

ענין הא' — בנוגע לעצמו, לקבל על עצמו איזה ענין שעל ידו תתחזק התקשרותו לכ"ק מו"ח אדמו"ר.

וענין הב' — בנוגע להזולת, לקבל על עצמו לפעול לכל הפחות על יהודי אחד, יהי' מי שיהי', בחור או אברך, לקרבו לכ"ק מו"ח אדמו"ר ולדרכי החסידות, להיות מעמיק בדא"ח ועוסק בעבודת התפלה³⁵.

ט. התחלת הפעולה דקירוב הזולת לכ"ק מו"ח אדמו"ר ולדרכי החסידות יכולה להיות בענינים שונים, כולל גם ע"י סיפור עניני מופתים

(35) ולהעיר, שענין זה הוא לא רק בנוגע לזולת שנמצא במקום רחוק (גם ובעיקר ברוחניות), אלא גם בקירוב מקום, בין כחלי הישיבה גופא, שייך וצ"ל ההתעסקות עם הזולת, לעזור ולסייע איש לרעהו (מרשימה פרטית בלתי מוגה).

(31) סה"ש תש"ב ע' 118.

(32) נדפס בקובץ מכתבים ג' מכתב א'. ולאח"י באגרות-קודש שלו ח"ו ע' רפ ואילך.

(33) ראה סה"מ תרפ"ט ע' 69, ובהנסמן שם בהערה 420. תש"ו ע' 46. תש"ט ע' 64. ועוד.

(34) מגלה עמוקות אופן קפו.

וכדומה, אבל התכלית צ"ל לקרבו לדא"ח, שזהו ענינו העצמי, חי' יחידה, של הרבי, משא"כ עניני מופתים שאינם אלא ההתפשטות שלו³⁶.

עיקר ההתקשרות אינה קשורה עם עניני מופתים וכדומה, ולא עוד אלא שאין צורך ותועלת בזה בשביל ההתקשרות — ובשתי הקצוות: ראיית מופתים אין בה כדי להוסיף, והעדר ראיית מופתים (אם עובר יום, שבוע או חודש, ולא ראה מופת מהרבי) אין בה כדי לגרוע מאומה. — האמת היא, שאם ירצה יראה שכ"ק מו"ח אדמו"ר התנהג עמו גם בעניניו הטבעיים באופן שבכל יום ויום היו עניני מופתים, אבל, אין צורך בזה כלל, וגם לא צריך להתפעל מזה.

— אל³⁷ כ"ק אדמו"ר הצ"צ באה פעם עגונה עם בן אלם כדי לבקש ברכתו, ולא יכלה בשום אופן להכנס להצ"צ, וגם לאחרי שהפצירה בהרבנית — כפי שעשו כל הנשים שבאו להצ"צ — לא הועיל. יעצו לה החסידים שתכתוב שאלתה בכתב, ותתן ביד בנה, ובשעה שאין איש, יכנס בנה ויתחבא תחת השולחן בהחדר שבו מקבל הצ"צ ליחידות, וכשיכנס הצ"צ, יתן לו הפתקא. וכך הוה. וכשנתן הפתקא להצ"צ, א"ל הצ"צ: לך ואמור לאמך שאביך נמצא במקום פלוני, ונושעו שניהם, הבן התחיל לדבר והאשה מצאה את בעלה. וכשסיפרו להצ"צ — בהתפעלות — שהבן האלם פתח את פיו באמרו לאמו את המענה של הצ"צ, נענה ואמר: וכי מניין הי' לי לדעת שהבן הוא אלם?! ...

כשהרבנית של הצ"צ — שהיתה בעלת דעה רחבה (בכלל היו בנותיו של אדמו"ר האמצעי בעלות דעה רחבה) — שמעה סיפור זה, לא התפעלה, וחזרה על דברי זקנה אדמו"ר הזקן: במעזריטש התגלגלו מופתים מתחת לשולחן, אבל, לאף א' לא הי' פנאי להתכופף ולהגביהם... —

אמנם, בנוגע להזולת, אם יש צורך, יכולים להתחיל לקרבו גם ע"י סיפור עניני מופתים, אבל התכלית צ"ל לקרבו לדא"ח, כנ"ל.

י. ואם יחשוב מישהו שכאשר יקבל על עצמו (נוסף על עניני העבודה שלו) לעסוק גם עם הזולת, יכזבו זמנו ועי"ז יגרע בעניני העבודה שלו, ועד"ז שאר טענות כיו"ב — אין לחשוש כלל לטענות אלו, כי:

36) בהבא לקמן — ראה גם "התמים" מהוריי"צ ח"ב ס"ע שסא ואילך.
 37) ראה אגרות-קודש הנ"ל ע' צג ואילך.
 ח"ב ע' נו ואילך. אגרות-קודש אדמו"ר

לכל לראש — כשמישהו רואה שחבירו טובע בים, אינו עושה חשבונות כלל, ומשתדל ככל יכלתו להצילו³⁸, ועד"ז בנוגע להפעולה עם הזולת, שכאשר צריכים להצילו לא עושים שום חשבונות.

ונוסף לזה, לא זו בלבד שהפעולה על הזולת אינה גורעת בעבודה עם עצמו, אלא אדרבה, שע"י הפעולה עם הזולת ניתוסף עוד יותר בעבודה עם עצמו, כדרשת חז"ל³⁹ על הפסוק⁴⁰ "מאיר עיני שניהם הוי" (נוסף על גודל העילוי דהפעולה על הזולת, כמארז"ל⁴¹ "כל המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו").

יש לעסוק בשני הענינים: בלימוד החסידות ובעבודה עם עצמו, וגם בהפעולה על הזולת.

לא' האברכים שנכנסו אלי, אמרתי, שצריכים לכבות את השריפה שמשתוללת ברחוב, וכשהשיב האברך, שזהו עסק בשביל בעלי-עסקים וסוחרי יהלומים, ואילו הוא צריך לעסוק בלימוד התורה, ולאחרי שילמד חמש עשרה שנה יהי' "פוסק גדול בישראל", ואז יהי' במה להתפאר... — ענית לוי: כשיש שריפה לא עושים חשבונות. ומה שדואג שיהיו גם "לומדים", בודאי תתקיים ברכתו של אדמו"ר הזקן ש"לומדים יהיו אצל חסידים". ובמכ"ש וק"ו: ומה "עזי פנים" שאדמו"ר הזקן לא רצה שיהיו אצל חסידים — ישנם, "לומדים" שרצה אדמו"ר הזקן שיהיו — בודאי יהיו.

יא. שמעת⁴² סיפור מכ"ק מו"ח אדמו"ר אודות אדמו"ר הזקן, שיש בו לימוד והוראה בנוגע להפעולה עם הזולת:

פעם ביוהכ"פ אחר תפלת שחרית, פשט רבינו הזקן את הטלית והקיטל, והלך לקצה העיר, וקצץ עצים ובישל מרק בשביל יולדת שדרה שם. [כששאלו אצל אדמו"ר הזקן למה הוצרך לעשות זאת בעצמו, הרי הי' יכול לשלוח איש אחר? השיב: בפקו"נ ישנו דין ד"מצוה בגדול"⁴³, ולא מצאתי יותר גדול].

סיפור זה — סיים כ"ק מו"ח אדמו"ר — לא בכל עת היו מדברים

(38) ראה גם סוטה כא, ב.
 (39) תמורה טז, א.
 (40) משלי כט, יג.
 (41) ראה יומא פד, ב. שו"ע אדה"ז אר"ח
 ששכ"ח סי"ג.

(42) ראה גם סוטה כא, ב.
 (39) תמורה טז, א.
 (40) משלי כט, יג.
 (41) סנהדרין צט, ב. וש"נ.

אודותיו. הי' זמן שדיברו על זה והי' זמן שלא דיברו על זה, ובודאי שלא רצו לפרסמו.

ואעפ"כ, סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפור זה לי, בידעו "אז איך וועל זיך ניט אַיינהאַלטן" מלספרו ליהודים נוספים, בתוספת ביאור הלימוד וההוראה מסיפור זה.

ויש לבאר תוכן הסיפור בעבודה:

מדרגתו של אדמו"ר הזקן בהיותו מעוטף בטלית וקיטל (דומה למלאך⁴⁴), ביוהכ"פ, ואחר התפלה — אין לשער. ולמרות גודל מעלת מדרגתו, פשט אדמו"ר הזקן הטלית והקיטל, והלך לבית האחרון שבקצה העיר, סמוך לשדה, שמורה על המדריגה היותר אחרונה בקדושה, שסמוכה לקליפה, "עשו גו' איש שדה"⁴⁵ — בשביל לעזור ליולדת ולולד, היינו, לעשות עוד יהודי ("מאַכן נאָך אַ אידן")⁴⁶.

סיפור זה מהוה לימוד והוראה לכל עדת החסידים ע"ד גודל הנחיצות וההכרח בעבודה עם הזולת. ולכן, צריך כאו"א לקבל על עצמו הן בנוגע לעבודה עם עצמו, והן בנוגע לעבודה עם הזולת, לקרבו לתורת החסידות⁴⁷.

שהו"ע משקה בעבודה — חסר הביאור (המו"ל).

44) האמת היא שהיו צריכים לצאת לרחובות ולצעוק: געוואַלד אידן! ישנה תורת החסידות, שהקב"ה רוצה שבנ"י ילמדו כדי שמישיח יבוא! (מרשימה פרטית בלתי מוגה).

44) שו"ע אדה"ז או"ח תר"י ס"ט. סתרי"ט ס"ט.

45) תולדות כה, כז. וראה אוה"ת עה"פ (קמב, ב ואילך).

46) בהמשך הדברים נתבאר גם תוכן הענין דקציצת העצים, וכן בישול המרק,